

Arrest

nr. 334 117 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) geboren in Barranquilla (departement Atlántico) maar zou opgroeien in Los Andes (departement Magdalena). In 2015 verhuisde u naar Valledupar (departement Cesar), waar u eerder al school had gelopen, en zou daar wonen tot u het land in 2022 verliet. U bleef echter wel veel tijd doorbrengen in Los Andes. U hangt de katholieke strekking van het christelijke geloof aan en hebt geen politieke activiteiten. U beschikt over een universitair diploma psychologie en werkte in Colombia hoofdzakelijk als au pair. Uw ouders wonen in nog steeds in Los Andes. U hebt een halfbroer en halfzus aan vaderszijde, die in Barranquilla wonen, en een halfbroer en halfzus aan moederszijde, die in Los Andes wonen. Uw partner W.(...) D.(...) T.(...) V.(...) (CGVS (...), DVZ (...)), eveneens Colombiaans

staatsburger, bevindt zich sinds 2022 in België en diende ook een verzoek om internationale bescherming in. Dat verzoek werd op 14 december 2023 geweigerd door het CGVS, een beslissing die in beroep werd bevestigd op 7 juni 2024. U hebt geen kinderen.

Vanaf december 2022 werd uw vader, een veehandelaar, afgeperst door de paramilitaire groepering los Gaitanistas, die vijf miljoen peso (omgerekend ongeveer € 1000) van hem eisten. Uw familie kon die som financieel niet aan maar jullie slaagden er de daaropvolgende maanden in om met jullie afpersers te onderhandelen over een lagere som. Het geëiste bedrag werd sterk verminderd en vanaf eind maart 2023 begon uw familie maandelijks één miljoen peso (omgerekend ongeveer € 220) te betalen aan de afpersers. Uw familie betaalt tot op vandaag de Gaitanistas. Omwille van die medewerking laat de paramilitaire groepering uw familie verder met rust. Uit angst dat jullie op een bepaald moment niet meer zouden kunnen betalen verliet u zelf Colombia rond 26 april 2023.

U reisde per vliegtuig naar België via Mexico en Nederland en bereikte het Belgische grondgebied op 27 april 2023.

U diende op 10 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Colombia vermoord te worden door de Gaitanistas.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart en kopieën van twee pamfletten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek blijkt uit uw verklaringen niet dat uw familieleden in Colombia door hun afpersers worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade en hebt u op geen enkele wijze aangetoond dat dat voor u wel het geval zou zijn.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat afpersing op zich niet oploopt tot vervolging of ernstige schade, tenminste in zoverre het louter gaat om de praktijk waarbij personen gedwongen worden sommen geld aan criminelen over te maken om hun veiligheid gegarandeerd te zien. In een scenario waarbij de afpersing niet van die aard is dat zij het leven of de fysieke integriteit van het slachtoffer bedreigen of op andere wijze diens mensenrechten ernstig schenden, betreft het louter gemeenrechtelijke criminaliteit die buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. Het loutere feit dat uw familie afpersingsgeld betaalt, kan dus niet volstaan als grond voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bovendien komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat de afpersing in het geval van uw familie niet oploopt tot, of leidt tot, een situatie van vervolging of ernstige schade. Uw familieleden, die minstens even getroffen zijn als uzelf, hebben immers op relatief normale wijze hun leven kunnen voortzetten onder de gegeven omstandigheden. U bent zelf de enige persoon in uw gezin die het land heeft verlaten: uw ouders bevinden zich nog steeds in Los Andes, waar zij afgeperst worden, net als uw halfbroer en halfzus aan moederszijde. Uw halfbroer en halfzus aan vaderszijde wonen in Barranquilla (CGVS p 6). U staat nog steeds nagenoeg dagelijks in contact met uw ouders, broers en zussen en weet zo dat zij het op dit moment goed maken (CGVS p 7-8). U stelt nadrukkelijk dat zij op dit moment geen bedreigingen meer ontvangen omdat zij hun afpersers betalen (CGVS p 8) en dat er geen problemen zijn zolang ze betalen, wat dus het geval is (CGVS p 9).

Bijgevolg is uw vrees dat de zaak alsnog op dodelijke wijze zou escaleren, de reden van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p 9), dus louter hypothetisch. Bovendien stelt u zelf dat uw familie door te onderhandelen met de paramilitairen het geëiste bedrag heeft weten te reduceren van vijf miljoen peso naar één miljoen en dat jullie ook in het verleden kennelijk al uitstel van betaling wisten te bekomen (CGVS p 8-10). Er is dus sprake van een zekere flexibiliteit vanwege de Gaitanistas. Er valt niet in te zien waarom die houding geheel zou veranderen mocht de economische of financiële situatie van uw familie in de toekomst alsnog dermate wijzigen dat jullie de huidige toestand niet meer zouden kunnen volhouden.

*U weet dus niet aannemelijk te maken dat de problemen die uw familie kent met de Gaitanistas oplopen tot vervolging of ernstige schade, noch lijkt het plausibel dat dat in de toekomst wel het geval zou zijn. Aan die vaststelling dient echter nog te worden toegevoegd dat zelfs indien er omwille van de afpersing enig risico voor uw familie kon worden aangenomen, quod non, **er nog steeds geen enkele reden lijkt te bestaan waarom specifiek u het grootste gevaar zou lopen in dat geval.***

Gevraagd waarom u als enige lid van de familie het land verliet en nood zou hebben aan internationale bescherming, stelt u dat jullie niet voldoende financiële middelen hadden om allemaal tegelijk te vertrekken (CGVS p 10). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u in wezen niet het voornaamste doelwit van de Gaitanistas bent. Dat is namelijk uw vader, tegen wie de Gaitanistas zich volgens uw verklaringen richtten (CGVS p 9). Het lijkt dus weinig logisch dat uw familie niet in eerste instantie zou investeren in vliegtuigtickets voor hem, eerder dan voor u. Toen aan u de vraag gesteld werd waarom uw vader niet als eerste het land verliet, legde u uit dat hij al een oudere man van drieënzestig is en dat hij het moeilijker zou hebben zich aan te passen aan België, alsook dat hij als gezinshoofd het gezin dient te verdedigen (CGVS p 10), hetgeen uiteraard eerder banale bedenkingen zijn in het licht van het vermeende gevaar waarin jullie zouden verkeren. Bovendien doen deze beweringen geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat, wat uw vaders motieven ook zijn om in Colombia te blijven, uit niets blijkt dat hij of uw overige familieleden daar gevaar lopen, waardoor ook niet in te zien valt waarom dat voor u wel het geval zou zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u en uw familie op geen enkele wijze bescherming tegen de Gaitanistas zocht bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS p 8, p 11).

In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput.

Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit dat u geen binnenlandse bescherming zocht verdere afbreuk doet aan de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide beschermingsmogelijkheden van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u minstens zou proberen van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

Gevraagd waarom u dit niet deed, stelt u dat jullie wraakacties vrezen omdat de autoriteiten slechts beperkt aanwezig zijn in Los Andes. Wanneer afpersers erachter komen dat hun slachtoffers klacht neerleggen, kan dat zware gevolgen hebben, zo stelt u. Deze bewering lijkt echter op weinig gebaseerd, aangezien u niet één concreet voorbeeld kan geven van een situatie waarin dat gebeurde (CGVS p 11). Er moet dan ook worden aangestipt dat u vanzelfsprekend geen bescherming kan krijgen als u daar zelf niet om vraagt.

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt tot slot nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid.

De afpersing waarvan uw familie slachtoffer werd speelde zich af in Los Andes (CGVS p 11). Uzelf woonde echter hoofdzakelijk in Valledupar, waar u al grote delen van uw leven had doorgebracht (CGVS p 5). Gevraagd of u zich niet in Valledupar of elders zou kunnen vestigen om te ontkomen aan de gevaren van deze afpersing, stelde u dat er in andere steden gelijkaardige of nog ergere dingen gebeuren (CGVS p 11). Die bewering is vanzelfsprekend eerder vaag en louter hypothetisch, daar zij op geen enkele wijze verduidelijkt waarom uw problemen in Los Andes u ook naar Valledupar zouden achtervolgen.

Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag echter worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt uw paspoort en identiteitskaart neer. Deze documenten kunnen echter louter uw identiteit aantonen, die hier geenszins ter discussie staat.

Daarnaast legt u kopieën neer van dreigpamfletten die uw familie ontvangen zou hebben. Op zich zijn dergelijke documenten bijzonder gemakkelijk te vervalsen en beschikken ze over geen enkele bewijskracht, maar bovenal kunnen deze documenten indien authentiek enkel aantonen dat uw familie afgeperst wordt. Dat wordt op zich niet ter discussie gesteld in deze beslissing, maar zoals hierboven omschreven heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat deze afpersing proporties dreigt te bereiken die een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zouden impliceren.

Het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 10). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA:

Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij (verzoekster) de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekster:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer specifiek blijkt uit uw verklaringen niet dat uw familieleden in Colombia door hun afpersers worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade en hebt u op geen enkele wijze aangetoond dat dat voor u wel het geval zou zijn.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat afpersing op zich niet oploopt tot vervolging of ernstige schade, tenminste in zoverre het louter gaat om de praktijk waarbij personen gedwongen worden sommen geld aan criminelen over te maken om hun veiligheid gegarandeerd te zien. In een scenario waarbij de afpersing niet van die aard is dat zij het leven of de fysieke integriteit van het slachtoffer bedreigen of op andere wijze diens mensenrechten ernstig schenden, betreft het louter gemeenrechtelijke criminaliteit die buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. Het loutere feit dat uw familie afpersingsgeld betaalt, kan dus niet volstaan als grond voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bovendien komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat de afpersing in het geval van uw familie niet oploopt tot, of leidt tot, een situatie van vervolging of ernstige schade. Uw familieleden, die minstens even getroffen zijn als uzelf, hebben immers op relatief normale wijze hun leven kunnen voortzetten onder de gegeven omstandigheden. U bent zelf de enige persoon in uw gezin die het land heeft verlaten: uw ouders bevinden zich nog steeds in Los Andes, waar zij afgeperst worden, net als uw halfbroer en halfzus aan moederszijde. Uw halfbroer en halfzus aan vaderszijde wonen in Barranquilla (CGVS p 6). U staat nog steeds nagenoeg dagelijks in contact met uw ouders, broers en zussen en weet zo dat zij het op dit moment goed maken (CGVS p 7-8). U stelt nadrukkelijk dat zij op dit moment geen bedreigingen meer ontvangen omdat zij hun afpersers betalen (CGVS p 8) en dat er geen problemen zijn zolang ze betalen, wat dus het geval is (CGVS p 9).

Bijgevolg is uw vrees dat de zaak alsnog op dodelijke wijze zou escaleren, de reden van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p 9), dus louter hypothetisch. Bovendien stelt u zelf dat uw familie door te onderhandelen met de paramilitairen het geëiste bedrag heeft weten te reduceren van vijf miljoen peso naar één miljoen en dat jullie ook in het verleden kennelijk al uitstel van betaling wisten te bekomen (CGVS p 8-10). Er is dus sprake van een zekere flexibiliteit vanwege de Gaitanistas. Er valt niet in te zien waarom die houding geheel zou veranderen mocht de economische of financiële situatie van uw familie in de toekomst alsnog dermate wijzigen dat jullie de huidige toestand niet meer zouden kunnen volhouden.

*U weet dus niet aannemelijk te maken dat de problemen die uw familie kent met de Gaitanistas oplopen tot vervolging of ernstige schade, noch lijkt het plausibel dat dat in de toekomst wel het geval zou zijn. Aan die vaststelling dient echter nog te worden toegevoegd dat zelfs indien er omwille van de afpersing enig risico voor uw familie kon worden aangenomen, quod non, **er nog steeds geen enkele reden lijkt te bestaan waarom specifiek u het grootste gevaar zou lopen in dat geval.***

Gevraagd waarom u als enige lid van de familie het land verliet en nood zou hebben aan internationale bescherming, stelt u dat jullie niet voldoende financiële middelen hadden om allemaal tegelijk te vertrekken (CGVS p 10). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u in wezen niet het voornaamste doelwit van de Gaitanistas bent. Dat is namelijk uw vader, tegen wie de Gaitanistas zich volgens uw verklaringen richtten (CGVS p 9). Het lijkt dus weinig logisch dat uw familie niet in eerste instantie zou investeren in vliegtuigtickets voor hem, eerder dan voor u. Toen aan u de vraag gesteld werd waarom uw vader niet als eerste het land verliet, legde u uit dat hij al een oudere man van drieënzestig is en dat hij het moeilijker zou hebben zich aan te passen aan België, alsook dat hij als gezinshoofd het gezin dient te verdedigen (CGVS p 10), hetgeen uiteraard eerder banale bedenkingen zijn in het licht van het vermeende gevaar waarin jullie zouden verkeren. Bovendien doen deze beweringen geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat, wat uw vaders motieven ook zijn om in Colombia te blijven, uit niets blijkt dat hij of uw overige familieleden daar gevaar lopen, waardoor ook niet in te zien valt waarom dat voor u wel het geval zou zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u en uw familie op geen enkele wijze bescherming tegen de Gaitanistas zoekt bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS p 8, p 11).

In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput.

Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit dat u geen binnenlandse bescherming zoekt verdere afbreuk doet aan de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide beschermingsmogelijkheden van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u minstens zou proberen van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

Gevraagd waarom u dit niet deed, stelt u dat jullie wraakacties vrezen omdat de autoriteiten slechts beperkt aanwezig zijn in Los Andes. Wanneer afpersers erachter komen dat hun slachtoffers klacht neerleggen, kan dat zware gevolgen hebben, zo stelt u. Deze bewering lijkt echter op weinig gebaseerd, aangezien u niet één concreet voorbeeld kan geven van een situatie waarin dat gebeurde (CGVS p 11). Er moet dan ook worden aangestipt dat u vanzelfsprekend geen bescherming kan krijgen als u daar zelf niet om vraagt.

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt tot slot nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid.

De afpersing waarvan uw familie slachtoffer werd speelde zich af in Los Andes (CGVS p 11). Uzelf woonde echter hoofdzakelijk in Valledupar, waar u al grote delen van uw leven had doorgebracht (CGVS p 5). Gevraagd of u zich niet in Valledupar of elders zou kunnen vestigen om te ontkomen aan de gevaren van deze afpersing, stelde u dat er in andere steden gelijkaardige of nog ergere dingen gebeuren (CGVS p 11). Die bewering is vanzelfsprekend eerder vaag en louter hypothetisch, daar zij op geen enkele wijze verduidelijkt waarom uw problemen in Los Andes u ook naar Valledupar zouden achtervolgen.

Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag echter worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt uw paspoort en identiteitskaart neer. Deze documenten kunnen echter louter uw identiteit aantonen, die hier geenszins ter discussie staat.

Daarnaast legt u kopieën neer van dreigpamfletten die uw familie ontvangen zou hebben. Op zich zijn dergelijke documenten bijzonder gemakkelijk te vervalsen en beschikken ze over geen enkele bewijskracht, maar bovenal kunnen deze documenten indien authentiek enkel aantonen dat uw familie afgeperst wordt. Dat wordt op zich niet ter discussie gesteld in deze beslissing, maar zoals hierboven omschreven heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat deze afpersing proporties dreigt te bereiken die een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zouden impliceren.

Het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd, zoals u zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 10). Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoekster is het niet eens met de bevindingen van de bestreden beslissing die volgens haar een vermoeden van kwade trouw schept en haar geloofwaardigheid ernstig in twijfel trekt. Zij wijst erop dat zij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven en de bestreden beslissing ten onrechte het vermoeden van goede trouw aantast. Verzoekster benadrukt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Met dergelijk algemeen betoog slaagt verzoekster er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt op verzoeksters eigen verklaringen en dat deze individueel werden beoordeeld. Verzoekster gaat er volstrekt aan voorbij dat uit haar verklaringen niet blijkt dat haar familieleden in Colombia door hun afpersers worden onderworpen aan vervolging of ernstige schade en dat zij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat dat voor haar wel het geval zou zijn en dat zelfs indien er omwille van de afpersing enig risico voor haar familie kon worden aangenomen, *quod non*, zij niet aantoonde waarom specifiek zij het grootste gevaar zou lopen in dat geval. Ook werd terecht vastgesteld dat verzoekster noch haar familie op geen enkele wijze bescherming tegen de Gaitanistas zochten bij de Colombiaanse autoriteiten. Tevens oordeelde de verwerende partij terecht dat de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid.

Ook waar zij nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat sommige van haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig, opmerkelijk en weinig aannemelijk komt zij niet verder dan een algemeen betoog zonder in te gaan op voormelde concrete en pertinente vaststellingen en deze in een ander daglicht te plaatsen. Hoewel het volgens verzoekster niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat veel Colombianen met afpersing worden geconfronteerd en dat elk dossier individueel moet bekeken worden, gaat zij opnieuw voorbij aan de vaststellingen die op basis van haar individuele verklaringen werden uiteengezet.

Waar terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar familie noch zij persoonlijk op geen enkele wijze bescherming zochten bij de Colombiaanse autoriteiten tegen de Gaitanistas, herhaalt verzoekster haar verklaring dat zij angst hadden voor wraakacties en de autoriteiten heel beperkt aanwezig zijn. Desbetreffend wijst zij op een paragraaf uit landeninformatie van 2021 (COI Focus, Colombia, Beschermingsmogelijkheden door de overheid, van 16 februari 2021), waarin gelezen kan worden dat de instanties momenteel onvoldoende effectief werken, dat de bescherming te veel gericht is op het collectieve en niet op maat van het individu, dat er een gebrek is aan middelen en personeel, dat het systeem traag en bureaucratisch is, dat de overheid soms onvoldoende reageert op de SAT's en de inwoners soms geen bescherming durven zoeken uit angst voor represailles van de gewapende groeperingen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

Indien verzoekster daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat zij minstens zou proberen van nationale bescherming gebruik te maken van zodra zij geconfronteerd werd met de door haar geschetste gebeurtenissen.

De Raad leest in de beschikbare landeninformatie dat er vragen rijzen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalia er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”*, August 2023, p. 34-35; EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, p. 127-139) niet dat er sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin kan blijken dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tegen bedreiging door een gewapende groepering bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waarbij redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden besloten dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch en dat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

De door verzoekster aangehaalde paragraaf kan hier geen ander licht op werpen. Door louter beperkt te citeren uit oudere informatie dan de informatie aanwezig in het administratief dossier toont verzoekster het tegendeel niet aan. Het is overigens aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang heeft tot overheidsbescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten, noch dat zij onwillig of onmachtig zouden zijn haar bescherming te bieden.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar verklaarde dat zij angst had voor wraakacties en de autoriteiten er beperkt aanwezig zijn. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij enige ernstige poging heeft ondernomen om klacht in te dienen en hoewel uit de landeninformatie blijkt dat corruptie bij politie en justitie voorkomt, wordt hierin geen melding gemaakt van het moedwillig weigeren in ontvangst nemen van klachten.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij geen toegang had tot doeltreffende, niet-tijdelijke bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten.

De afwezigheid van enig nood aan bescherming wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster, die beweert gevisieerd te zijn door een gewapende groepering in Los Andes, naliel zich elders te vestigen en meer bepaald in Valledupar, waarvan zij zelf stelt dat zij daar hoofdzakelijk woonde en waar zij al grote delen van haar leven had doorgebracht. Luidens 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoekster geeft desbetreffend alleen te kennen dat de bestreden beslissing contradictorisch is, omdat de verwerende partij zelf stelt dat veel Colombianen te maken krijgen met afpersing en haar tezelfdertijd verwijt dat zij niet aannemelijk maakt dat dezelfde problemen zich elders ook zouden kunnen voordoen.

Opnieuw gaat zij voorbij aan de concrete en terechte vaststellingen desbetreffend die zij op geen enkele wijze in een ander licht plaatst. Deze vaststellingen worden voor de duidelijkheid en volledigheid hier hernomen: ***“De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt tot slot nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende redenen naliel om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid.*”**

De afpersing waarvan uw familie slachtoffer werd speelde zich af in Los Andes (CGVS p 11). Uzelf woonde echter hoofdzakelijk in Valledupar, waar u al grote delen van uw leven had doorgebracht (CGVS p 5). Gevraagd of u zich niet in Valledupar of elders zou kunnen vestigen om te ontkomen aan de gevaren van deze afpersing, stelde u dat er in andere steden gelijkaardige of nog ergere dingen gebeuren (CGVS p 11). Die bewering is vanzelfsprekend eerder vaag en louter hypothetisch, daar zij op geen enkele wijze verduidelijkt waarom uw problemen in Los Andes u ook naar Valledupar zouden achtervolgen. Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag echter worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf.” De Raad leest hierin geen tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing.

Het is aan verzoekster om haar nood aan internationale bescherming aan te tonen, waarin zij gelet op geheel aan voormelde pertinente en concrete motieven in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij van haar verzoek om internationale bescherming, doch dat zij geen concrete argumenten en elementen bijbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de concrete, pertinente en omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerster in haar aanvullende nota het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelwijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met

name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF